

stå alene. Det vil sikkert være påkrævet at supplere den med bestemmelser om efteruddannelse m. v., herunder eventuelt beståelse af visse prøver, for at sikre, at de, der opnår advokatbeskikkelser m. v., har de til gerningen fornødne kundskaber. Dette henhører imidlertid under spørgsmålet om advokaters uddannelse i almindelighed, der er omfattet af udvalgets kommissorium, og som vil kræve indgående overvejelser, der ikke har kunnet foretages inden for den af ministeriet givne tidsfrist.

Der foreligger således et akut problem om, hvordan der skal forholdes med retsplejelovens karakterkrav i den nærmeste fremtid, hvor kandidater, der har bestået eksamen med karakter efter 13-skalaen, vil ansøge om advokatbeskikkelse.

Herom udtaler *tre medlemmer*, (*Gomard, Hvidt og Perch Nielsen*), at de særlige eksamensbetingelser i retsplejelovens §§ 119, 124 og 129 efter deres opfattelse kan opheves. De lægger herved vægt på, at det gældende krav om mindst 2. karakter af 1. grad kun giver en beskednen garanti for kundskabsmæssige kvalifikationer, at karakterkravet kun har ringe praktisk betydning som begrænsning, og at karakterernes værdi som målestok for den enkelte kandidats viden og kunnen nu må anses for reduceret, jfr. det ovenfor herom anførte.

Disse medlemmers indstilling har imidlertid til klar forudsætning, at spørgsmålet om vurderingen af ansøgenes kvalifikationer ikke er afgjort blot med karakterkravets bortfald, men tages op til nøje overvejelse i forbindelse med uddannelsesproblematikken.

Tre medlemmer (*Hove, Kjøbye og Østergaard*) finder det rigtigst i den — formentlig relativt kortvarige — overgangsperiode, der bliver tale om, indtil nye og bedre kvalifikationskrav kan opstilles, at opretholde en

karakterbetingelse i § 119, stk. 1, som svarer til den hidtil gældende.

Disse medlemmer lægger herved vægt på, at slutresultatet ved juridisk kandidateksamen også efter den nugældende eksamensordning fra 1973 er defineret som et gennemsnit af de karakterer, kandidaten under et studium af typisk 5-6 års varighed har opnået ved prøver i et større antal juridiske discipliner. Man må derfor fortsat kunne gå ud fra, at eksamenskvoteienten giver et så pålideligt indtryk af kandidatens teoretiske viden og kunnen, at det, indtil et bedre grundlag skabes, er både rimeligt og påkrævet at inddrage den i vurderingen af, om de nødvendige minimums-kvalifikationer for opnåelse af advokatbeskikkelse er til stede.

Disse medlemmer må af hensyn til det retssøgende publikums tarv nære afgørende betæneligheder ved en ordning, hvorefter selv den ringest mulige kandidateksamen lige over beståetgrænsen giver adgang til advokatbeskikkelse, når den praktiske uddannelse er tilendebragt.

Frem for allerede nu at slette karakterbetingelsen i § 119 og dermed indføre en sådan ordning, som alligevel efter udvalgets enige opfattelse snarest skal afløses af en helt tredje med skærpede krav til ansøgenes faglige niveau, bør betingelsen bevares, hvilket passende kan ske ved at stille krav om, at juridisk kandidateksamen skal være bestået med en gennemsnitskarakter på mindst 6,9, jfr. ovenfor afsnit 6.

Også efter disse medlemmers opfattelse er det uforment at opretholde særlige karakterbetingelser i § 124 om møderet for landsret. Man anbefaler dernæst, at der i § 129, stk. 3, om proceduretilladelse indføres en dispensationshjemmel svarende til reglen i § 119, stk. 1, 2. pkt.

København, den 10. oktober 1974.

På udvalgets vegne:

Mogens Hvidt.

/Niels Waage.